

27. november 2016

Kære Christiansborg, kan I ikke se, at vi er pisse bange?

Af Seline Dam Temiz

Antropologistuderende på 1. år på Københavns Universitet.

Vi bliver med fremdriftsreformen tvunget til at tage et valg. Et valg vi ikke er klar til. Stod det til mig, havde jeg nok ventet et år mere. Et år mere, men ét for meget. For havde jeg det, kunne jeg ikke være kommet ind på det drømmestudie, jeg nu går på. Mit snit ville falde, og chancen ville passere. Derfor måtte jeg tage et valg, og det gjorde jeg. Jeg er blevet presset til at starte lidt for tidligt, men det gør ikke noget, for vi unge skal jo i gang!

Men hvad så nu? Nu er vi så i gang, og studiet er fedt, mine studiekammerater er søde og skolen har alt, hvad et studie bør tilbyde en studerende. Alt er, som det skal være, jeg er på sporet, og uddannelsen er lige mig! Jeg burde hverken klage eller tvivle.

Men det gør jeg. For hvad hvis alt lige pludselig ikke er, som det skal være? Hvad hvis mit liv ændrer sig, eller jeg ændrer mig, eller mine fremtidsplaner ændrer sig? Hvad så der? Toget er kørt, og sporerne skifter ikke retning. Med den nye lov om begrænsning af dobbeltuddannelser, som et folketingsflertal bestående af regeringen, Dansk Folkeparti og Socialdemokratiet står bag, betyder det, at hvis du har en bachelor, vil du aldrig igen kunne tage en bachelor på samme niveau eller lavere. Det er ikke frustration, jeg sidder tilbage med, det er angst. Jeg er pisse bange!

Hvis jeg fortsætter på min bachelor, på den uddannelse jeg aller højst har ønsket mig, er jeg låst til den resten af livet. Det er rædselsvækkende at tænke på! Jeg kan ikke se, hvad jeg selv laver om 20 år, 10 år, jeg kan ikke engang se, hvad der skal ske om 5! Så hvordan kan I tvinge mig til at vælge den uddannelse, jeg skal have resten af livet med kun 2 års tænketid og et jernbur, jeg derefter skal proppe beslutningen ind i?

Jeg ser, at mange unge begynder at tvivle. Også selvom de ikke engang er utilfredse med det studie, de går på, men fordi tremmerne, som I sætter os bag, er fuldstændig skrækindjagende. Mange vil droppe ud af bacheloruddannelserne efter 1 år, 2 år og selv lige før de skal skrive deres bacheloropgave, fordi unge ikke kan lide ideen om at blive lænket fast til en fremtid uden mulighed for sporændring.

Jeg selv står tilbage med følelsen af, at det sidste år på bacheloren må blive det sværeste. Man ser ikke længere frem til en slutning med en masse muligheder og frihed, men snarere et indskrænket sort hul, og der er absolut ingen vej tilbage. Selv er jeg ikke fanget endnu. Jeg kan stadig nå at droppe ud. Men helt ærligt, er det det, vi vil have? En fremtid, hvor kvotienten på universitetsstuderende, der dropper ud, er rekord høj og folk, der er tvunget til at blive kan ende ud i et job, de hverken elsker eller har som første prioritet?

27. november 2016

Jeg ser en fuldstændig forkert fordeling af pengene fra jeres side af på Christiansborg. Vil vi ikke gerne være et forgangsland for lige ret og mulighed for uddannelse? Vi ender med en mindre uddannet befolkning på papiret - en masse halvfærdige uddannelser, som staten jo alligevel også skal betale. Ved at spare på netop dette punkt giver det blot ris til egen røv. For hvad så, når vi alle rigtig hurtigt kommer ud i det job, vi overhovedet ikke gad at have? Så ender vi uengagerede og umotiverede, højst sandsynligt hoppende fra job til job, med perioder på dagpenge, kontanthjælp, jobcentre, alt dette som I og vi, Staten, jo skal betale. Penge I kunne have sparet ved at give os den frihed til at vælge det skift, der ville få os ud i netop det erhverv, vi brænder for og på langt sigt bedre kan se os selv i.

Er vi ikke bedre og mere kompetente, hvis vi rent faktisk er motiverede og passionerede for, hvad vi laver? Bliver vi ikke bedre læger, sygeplejersker, lærere, økonomer, psykologer, statskundskabere osv., hvis vi rent faktisk synes, det er sjovt og spændende?

Mit svar er jo. Og jeg ser absolut ingen logik i at spare på de unges fremtid, da det blot vil koste staten dyrt i sidste ende. En mere ulykkelig befolkning drevet af tvivl og angst. Vi kan ikke længere se mulighederne, men begrænsningerne.

Jeg er pisse bange for min fremtid, og jeg er overhovedet ikke sikker på, at jeg tør gennemføre min bachelor, selvom jeg på nuværende tidspunkt ikke kan se, hvorfor jeg ikke skulle. Angst leder til mange dumme valg. Og Christiansborg, kan i ikke se, at vi er pisse bange?